

vendelser om Dispensation. Det er meget behageligere at have faste Regler at rette sig efter, at skære alt over een Kam. Men paa den anden Side maa jeg indrømme, at der kan blive en Række Tilfælde, ligesom ved Automobilafgiften, hvor det var rimeligt, om der var en saadan Dispensionsbestemmelse. Og vil man i Udvalget indsætte en saadan, skal jeg administrere efter den. Der har ogsaa tidligere i Tilfælde, hvor en enkelt Mand sad inde med hele Aktiekapitalen, hvor den var yderst ringe, f. Eks. en ca. 50 000 Kr., været givet særlige Regler, hvad det ærede Medlem ved Studiet af Skattelovene vil se.

Jeg maa inden jeg forlader Talerstolen, endnu kun sige, at et Punkt af det ærede Medlems Foredrag vistnok er det, som vil blive husket længst, og det var, da det ærede Medlem foreslog, at der skulde lægges højere Skat paa de smaa Indtægter, jeg ved ikke, om det var under 3 000 eller 5 000 Kr. — jeg opfattede det ikke rigtig, men det er ligegyldigt —, ikke, som han sagde, for at lade de større Indtægter slippe, men for at lade Mellemindtægterne slippe for forøget Skat. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at dette Ord vil han ikke slippe for i Resten af sit politiske Liv. Det vil blive anvendt overfor det konservative Parti og med Rette, hver Gang man kommer til at tale med dem. Hvis dette er Princippet for det konservative Parti, at der skal lægges mere Skat paa de smaa Indtægter, for at de med de større Indtægter kan slippe, saa er det i alt Fald en Politik, som man neppe vil faa noget af de andre Rigsdagspartier med til. Jeg kan indestaa for mit eget Parti, og jeg kan med Tryghed indestaa ogsaa for Socialdemokratiet. At Partiet Venstre paa dette Punkt skulde give sin Tilslutning, vil jeg paa Forhaand være overbevist om ikke kan være Tilfældet. Jeg har ikke Fortrykket af det ærede Medlems Tale, men det stod refereret i det ærede Medlems Hovedorgan: Berlingske Tidende i Gaar, at der var Grund til at lade dem med de smaa Indtægter betale lidt mere. Det tror jeg nok vil blive en Perle, som hyppigt vil blive fisket op til Beskuelse i Fremtiden. Det var det ærede Medlems Stilling overfor Formue- og Indkomstskatten, og dertil skal jeg endnu hæfte dette, at det konservative Parti stiller sig saaledes, at det gaar med til Lønningslovene og nægter at bidrage til Dækning af Udgifterne derved.

Formanden: Det 6te Medlem for København Amt har Ordet for en kort Bemærkning.

Axel Møller: Jeg har ikke blandet mig i Debatten om den højtærede Finansministers Sammenligning mellem Universitetsprofessorerne og Havnearbejderne, fordi jeg oprigtig talt ikke har tillagt denne Episode nogen større Betydning. Men i Anledning af, at den højtærede Finansminister nu har draget Universitetsarbejdet frem paa en Maade, der kunde give ærede Medlemmer en fejlagtig Opfattelse af Universitetets Virksomhed, vil jeg gerne understrege, at man ingenlunde maa bedømme Betydningen og Værdien af en Universitetsprofessors Arbejde efter det Antal Forelæsninger, han holder. Jeg ved ikke, hvad ærede Medlemmer vilde sige, hvis en vilde finde paa at værdsætte de højtærede Rigsdagsmænds Virksomhed efter Mængden og Længden af de Taler, der holdes fra Talerstolen. Den betydeligste Del af Virksomheden her paa Rigsdagen foregaar efter min Erfaring andetsteds, i Udvalgene Ganske paa samme Maade med Universitetsprofessorernes Virksomhed; Hovedvægten maa lægges paa det videnskabelige Arbejde de bør og skal udføre ifølge deres Embedspligt, og dette kan ikke værdsættes ved at henvise til Antallet af deres Forelæsninger. Overhovedet maa jeg sige, at hvis man vil behandle Universitetet retfærdigt i økonomisk Henseende, maa man erindre, at inden en Mand bliver Professor, skal han have underkastet sig en meget lang og kostbar Uddannelse, og at det videnskabelige Arbejde, han giver sig af med ved Universitetet, i økonomisk Henseende er meget lidet indbringende. Overhovedet værdsætter man her i Landet aandeligt Arbejde efter en langt ringere økonomisk Maalestok end materielt Arbejde. Naar man ser de Understøttelser, Staten yder til Rejser i Udlandet for Videnskabsmænd paa et Par Hundrede Kroner, maa man rigtig nok trække paa Skuldrene ved Tanke om, at et almindeligt Handelsfirma her i Landet giver sin Rejsende saadanne Rejsedædiæter, at de Beløb, jeg omtalte, vilde strække til til 4—5 Dage for en almindelig Rejse.

Jeg vil til Slutning gerne understrege, at man heller ikke maa lægge det Princip til Grund, som Ministeren synes at lægge til Grund ved Fastsættelsen af Lønningsmæssigheden for sine Embedsmænd, idet han lægger at